

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **L. L.**, ev. č. ...., st. přísl.....
t. č. ....

zastoupena: Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1115/ZA-ZA11-ZA16-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1115/ZA-ZA11-ZA16-2015, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

- III. Ustanovené tlumočnicki PhDr. A. K., bytem ....., se **přiznává** odměna za tlumočnický úkon ve výši **2 479 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 7. 3. 2018 žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-1115/ZA-ZA11-ZA16-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný hodnotil skutkový příběh žalobkyně zachycený ve správním spisu ve vztahu k právní úpravě obsažené v ustanoveních zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b tohoto zákona). Shrnul nejprve obsah pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně doplňujících pohovorů k žádosti.
3. V průběhu správního řízení žalobkyně podala své vyjádření k věci a předložila i články z čínských internetových stránek a řadu internetových adres.
4. Ve svém hodnocení podkladů pro rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyní doložené podklady nebyly využity s tím, že mají zjevně totožný obsah. Dále žalovaný na základě hodnocení zpráv o zemi původu nezpochybnil problematickou situaci náboženských menšin v Číně. Nezpochybnil ani věrohodnost žalobkyně a jejích výpovědí ohledně příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině.
5. K jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany, konkrétně k pronásledování žalobkyně ve své vlasti z důvodů uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu, tzn. pro uplatňování svých politických práv a svobod, žalovaný uvedl, že žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení, žádné problémy, a má pouze náboženské důvody.
6. K odůvodněnému strachu z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu hodnocení důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný v první řadě uvedl, že žalobkyně zcela zjevně přijela v rámci organizované skupiny čínských žadatelů o azyl, k čemuž poukázal také na to, jakým způsobem žalobkyně přicestovala a našla Přijímací středisko Zastávka, a také na fakt, že všichni čínští žadatelé o azyl přicestovali v období od 07/2015 až 08/2016. Žalobkyně uvedla řadu nepravdivých informací a k získání víza využila i nepravé dokumenty, což vše značně snižuje podle žalovaného její věrohodnost.
7. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobkyni byl v zemi původu vydán bez problémů cestovní pas na její pravou totožnost, což svědčí o tom, že čínské státní orgány zřejmě nejevily o její

osobu žádný zájem. Z uvedených úvah žalovaný dále dovodil, že důvody k odjezdu z vlasti byly velmi pravděpodobně ekonomické.

8. Podle žalovaného nebylo možné vyloučit, že žalobkyně byla členkou Církve Všemohoucího Boha.
9. Podle názoru žalovaného však žalobkyně vygradovala svůj příběh prostřednictvím znalostí informací od svých souvěrců.
10. Žalovaný se zabýval možností řešení situace žalobkyně cestou vnitřního přesídlení v rámci země původu. Žalobkyně podle něj mohla přesídlit do jiné oblasti či provincie v rámci Číny, neboť veškeré případné pátrání se vztahovalo pouze na území provincie Henan. Navíc žalobkyně vycestovala z vlasti přes Peking, tedy jedno z nejlépe střežených a kontrolovaných míst. Pokud by čínské orgány skutečně pronásledovaly žalobkyni kvůli její víře či o ni jevily sebemenší zájem, pak by měly dost času a příležitostí se žalobkyně zmocnit.
11. Žalovaný shrnul svůj postoj tak, že žalobkyně nebyla vystavena pronásledování z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině, přičemž ani neuvedla žádné konkrétní a relevantní skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v případě jejího návratu do vlasti něco změnilo, a proto žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
12. Ve zbytku napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. V rámci tohoto hodnocení žalovaný opětovně uvedl několik stejných odstavců, jako u hodnocení podmínek pro udělení azylu.
13. Žalovaný nevyhodnotil jako rizikové ani to, že se v českých médiích objevila zpráva o čínských žadatelích o azyl. Žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
14. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a § 14b odst. 1 zákona o azylu, rozhodl o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako celku.

III. Žaloba

15. Žalobkyně v České republice požádala o udělení mezinárodní ochrany, neboť byla v zemi původu terčem pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu praktikování svého náboženství. Žalobkyně je od roku 2013 členem křesťanské církve *Quan Nen Shen*, tj. Církve Všemohoucího Boha, která je v Číně zakázána a vládou určena na seznam „zakázaných kultů“.

16. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v doplňujících pohovorech žalobkyně popsala, že se pravidelně účastnila církevních setkání v domácnostech spoluvěřících a prokázala znalosti ohledně historie a zásad této církve. V rámci církve se věnovala sepsu článků pro potřeby šíření evangelia. Aby mohl žalobkyně víru praktikovat, musela odejít z domu a žít u souvěrců.
17. V r. 2014 se udála vražda ženy, z níž byli záměrně obviněni křesťané z církve žalobkyně. Po tomto incidentu začala vláda odposlouchávat telefony, instalovat kamery v ulicích, odměňovat lidi za udavačství křesťanů. Začala vlna zatýkání a věřící i v okolí žalobkyně byli nespravedlivě odsuzováni.
18. V souvislosti s vírou začala mít problémy i žalobkyně. Souvěrkyně jí sdělila, že byla sestra ve víře, k níž žalobkyně docházela, zatčena. Někdo ji udal, totéž hrozilo žalobkyni. V okolí domu zatčené souvěrkyně se nacházely kamery, hrozilo tedy reálné nebezpečí, že policie bude mít též fotku žalobkyně a bude ji moci identifikovat. Žalobkyně se proto následně neustále stěhovala do jiné rodiny věřících. Měla velké obavy. Popsala také konkrétní incidenty o pronásledování policií, především o sledování policejním autem. Po této zkušenosti se začala žalobkyně ukrývat v bytech souvěrců a nevycházela z nich. Souvěrci posléze zjistili, že policie již má fotografii žalobkyně, a že ji hledá. Žalobkyně měla velké obavy o svou bezpečnost, nemohla se už vrátit ani domů, rodina nechtěla být její vírou ohrožená. S matkou se nemohla vídat, neboť byla též praktikující křesťankou. Žalobkyně se proto nakonec rozhodla odejít ze země. S dalšími souvěrci zkontaktovala cestovní agenturu s žádostí o vyřízení víza do ČR, kde nakonec požádala o azyl.
19. Žalobkyně rozdělila své žalobní body ve vazbě na dva zásadní argumentační okruhy obsažené v napadeném rozhodnutí, v nichž spatřuje pochybení. V prvním argumentačním okruhu se soustředila na závěry žalovaného týkající se hodnocení otázky pronásledování žalobkyně (absence pronásledování), ve druhém okruhu pak na závěry žalovaného týkající se otázky integrace žalobkyně v ČR a možnosti vycestování zpět do země původu.
20. V rámci **prvního okruhu námitek** žalobkyně především namítala, že žalovaný vyhodnotil nesprávně, že nebyla v minulosti pronásledována, pročez ani nemůže mít důvodné obavy z pronásledování. Žalobkyně naopak považuje jednání, jemuž byla v minulosti vystavena, za pronásledování. I kdyby nebyla v minulosti pronásledována, neměla by tato skutečnost v kontextu zpráv o zemi původu ve spojení s její konzistentní výpovědí, být jediným vodítkem pro vyloučení důvodné obavy z pronásledování. Žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu.
21. Žalobkyně dále namítala, že podle jejího přesvědčení byl v tomto případě naplněn pojem pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod. Podle jejího přesvědčení se měl žalovaný zabývat i možností udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť za politická práva a svobody musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny. K těmto právům bezesporu patří i právo na svobodu projevu ve smyslu čl. 17 Listiny či právo sdružovací ve smyslu čl. 20 Listiny. Kromě toho dle komentáře k čl. 43 Listiny mají doktrinální prioritu v Listině práva přirozená, tedy základní, pročez nesmí být vyloučena při uplatňování

nároku na azyl, včetně náboženské svobody. Žalobkyně zřetelně uváděla řadu příkladů, kdy v minulosti došlo ze strany státních orgánů k zásahu do shora uvedených práv. V důsledku zásahu do práva sdružovacího pak žalobkyně opakovaně měnila adresy, skrývala se, neboť sdružování se k modlitbám bylo přísně monitorováno čínskými státními orgány a jejich náboženské uskupení bylo označeno jako zakázaný kult. Stále se zvyšující počet stoupenců církve žalobkyně a menších křesťanských církví je nepohodlný komunistickému režimu v Číně, který vychovává občany k loajalitě pouze se státním režimem, s čímž víra v Boha vážně koliduje. K propojenosti náboženství žalobkyně a politického přesahu víry žalobkyně odkázala na rozsudek, v němž australský soudní tribunál udělil mezinárodní ochranu z důvodu politického pronásledování (žalobkyně na něj odkazovala již při vyjádření se k podkladům). Žalovaný však nezařadil tento podklad mezi podklady rozhodnutí s tím, že nepřinesl nic nového.

22. Podle žalobkyně lze pronásledování křesťanů v Číně kvalifikovat v rovině mezinárodního trestního práva jako zločin proti lidskosti, konkrétně zločin perzekuce (čl. 7 odst. 1 písm. h) Římského Statutu Mezinárodního trestního soudu). Čína však dosud není před tímto soudem stíhána pro uvedený zločin. Atmosféru v Číně, doloženou mnoha zprávami o zemi původu, lze subsumovat pod početnou mezinárodněprávní jurisprudenci o zločinu perzekuce, např. vytváření a udržování atmosféry teroru, pravidelná dehumanizace a degradace skupiny obyvatelstva, neoprávněné zadržování, zatčení a věznění skupiny obyvatelstva, nucení skupiny obyvatelstva k podepsání vynucených prohlášení, vyloučení z profesního života, vyloučení skupiny obyvatelstva z veřejného života, pracovní tábory. Systematický postup proti náboženským skupinám a eliminace náboženství jsou považovány za zločin perzekuce. Žalobkyně byla v zemi původu jednoznačně obětí perzekuce, musela se schovávat, žila v atmosféře teroru, kdy v ulicích visely výzvy k udávání křesťanů a křesťané byli pronásledováni, jejich shromažďování potíráno a náboženské stavby byly demolovány.
23. I kdyby bylo řádně zjištěno, že žalobkyně skutečně nebyla v minulosti pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zák. o azylu, neměla by být tato skutečnost sama o sobě v kontextu zpráv o zemi původu ve spojení s konzistentní výpovědí žalobkyně jediným vodítkem pro vyloučení odůvodněné obavy z pronásledování. Obava žalobkyně z pronásledování je důvodná, mezinárodní ochrana jí měla být udělena. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 Azs 227/2017 – 33, nebyl-li jedinec před svým odchodem ze své země původu pronásledován a ani přímo ohrožen pronásledováním, neznamená to, že nemůže v azylovém řízení uplatňovat odůvodněné obavy z pronásledování.
24. Žalobkyně se obsáhle věnovala argumentaci směřující k naplnění jednotlivých podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Poukázala na kritéria vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. 5 Azs 36/2008. Ke kritériu existence odůvodněného strachu žalobkyně uvedla, že právě toto kritérium zřejmě bylo rozhodujícím důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany. Ostatní argumentace zřejmě nemohla hrát stěžejní roli. Na straně 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně nebyla nikdy kontaktována ze strany bezpečnostních složek, natož zadržována či dokonce opakovaně zadržována či vězněna a není ani trestně stíhána. Proti tomuto žalobkyně

namítla, že při pohovorech jasně poukazovala na problémy, které měla ve vlasti s lokální policií, a srozumitelně vysvětlila, že se obávala, že by tyto problémy brzy doznamenaly podoby vážných problémů se státní policií v případě, že by nevycestovala. Ve výpovědích jasně uváděla, že byla s ostatními souvěrci sledována kamerami, že se musela skrývat, že ji nejméně v jednom případě sledovalo policejní auto. Za naprosté zkreslení situace označila žalobkyně tvrzení žalovaného, že nebyla ze strany policie nijak kontaktována.

25. Žalobkyně byla vystavena konstantnímu strachu z policie, víru mohla vyznávat jenom ve strachu a utajení, musela neustále měnit místo pobytu ze strachu před policií a zadržením a určité období ani nevycházela ven. Podoba žalobkyně byla policii známa ze záznamů na bezpečnostních kamerách a po žalobkyni již pátrala. Takové jednání jednoznačně naplňuje definici pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice. V této souvislosti žalobkyně upozornila na to, že čínský trestní zákon postihuje trestem odnětí svobody členství a aktivitu v zakázaných církvích.
26. Žalobkyně kromě poskytnutí vlastní věrohodné výpovědi také odkazovala na pronásledování, jemuž čelili její spoluvěřci, případně členové jiných zakázaných křesťanských církví (včetně osmi žadatelů o mezinárodní ochranu, jejichž žádosti posuzoval žalovaný ve stejném časovém okamžiku jako žádost žalobkyně, a to v komparaci se zcela totožným souborem zpráv o zemi původu, přičemž dospěl k závěru o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu).
27. Žalobkyně skutečně neměla žádné důkazy k prokázání svých tvrzení, ale to neměli ani její souvěrci, kterým byla mezinárodní ochrana udělena, a na základě zpráv o zemi původu nebylo možné ani dovodit, že by konzistentní výpověď žalobkyně postrádala důvěryhodnost. Výpověď žalobkyně byla věrohodná a žalovaný byl případně povinen pravdivost tvrzení žalobkyně vyvrátit. Žalovanému se však nepodařilo zpochybnit věrohodnost tvrzení žalobkyně, ač se o to na několika místech svého rozhodnutí pokoušel. Přestože se žalovaný v rozhodnutí vyjadřoval k incidentu žalobkyně s policií, vzápětí dodal, že žalobkyně nikdy nebyla terčem jakéhokoliv negativního jednání ze strany čínských orgánů a pouze využila znalostí problematiky pronásledování náboženských menšin v Číně k tomu, aby vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti.
28. Ze strany 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný považoval výpověď žalobkyně ve vztahu k incidentu za nevěrohodnou, anebo zda tuto událost nepovažuje za dostatečný důkaz o tom, že žalobkyně byla v zemi původu pronásledována. Výpověď žalobkyně byla věrohodná a žalobkyně unesla svoji část důkazního břemene. Naopak žalovaný nebyl schopen žádným konkrétním způsobem zpochybnit tvrzení žalobkyně, která mimo jiné odpovídají informacím o zadržování a mučení členů její církve obsaženým ve zprávách o zemi původu. Z těchto zpráv rovněž nelze dovodit, že se již pronásledování žalobkyně nebude opakovat. Nejen z rozsudku NSS č. j. 4 Azs 24/2013-34 vyplývá, že se žalovaný měl za této situace přiklonit k závěru o existenci odůvodněných obav z pronásledování a mě žalobkyni azyl udělit.

29. Důkazní břemeno je tak vychýleno ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu a nedostatek důkazů nemůže být přičítán nevěrohodnosti či nedůvodnosti podané žádosti. Žalovaný nevyvrátil výpověď žalobkyně, proto měl být aplikován důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti ve prospěch žadatelky o azyl podle čl. 4 odst. 4 směrnice 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“).
30. Žalobkyně jednoznačně naplnila podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zák. o azylu. Je nepochybné, že se žalobkyně nachází mimo zemi původu. V případě žalobkyně lze mluvit o existenci důvodného strachu z budoucího pronásledování, neboť v Číně stále dochází k masivnímu pronásledování příslušníků náboženských menšin.
31. Žalobkyně dále dodala, že pronásledování může mít i jinou formu než je fyzické násilí, svévolné zatčení či diskriminační jednání. Může rovněž jít o opatření působící psychický nátlak. Žalobkyně právě žila v konstantním strachu z policie, víru nemohla svobodně vyznávat a musela neustále měnit místo pobytu ze strachu před policií, což jí působilo psychické obtíže.
32. Podmínka selhání ochrany v zemi původu souvisí s nemožností vnitřního přesídlení. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a rozporuplné, pokud uvádí, že žalobkyně mohla své problémy řešit přestěhováním do jiné oblasti Číny, přitom však nepřipouští, že by žalobkyně jakékoliv problémy měla. Přestože žalobkyně při pohovoru uvedla, že vnitřní přesídlení nepřicházelo v úvahu, neboť k pronásledování příslušníků její církve dochází na celém území Číny, žalovaný dále argumentoval tím, že žalobkyně mohla přesídlit do jiné oblasti či provincie, čímž by své problémy vyřešila, neboť pátrání policie se vztahovalo pouze na území města Zhecheng. Žalovaný své úvahy nepodpořil žádnými odkazy na informace o zemi původu, jenž by nasvědčovaly tomu, že přestěhováním by žalobkyně opravdu unikla problémům se státními orgány a účinně by odstranila pronásledování. Žalobkyně měla opakované zprávy o tom, že ji hledala policie a musela se tak skrývat.
33. Dále žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné dostatečné zhodnocení otázky možnosti vnitřní ochrany a přesídlení, neboť žalovaný svůj závěr založil na tom, že údajné pátrání po žalobkyni se odehrávalo pouze v její provincii. Žalobkyně oproti tomu poukázala na čl. 7 odst. 2 a také bod 27 preambule kvalifikační směrnice. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné hodnocení reálnosti, přiměřenosti, rozumnosti a smysluplnosti možnosti využití vnitřní ochrany žalobkyní (je třeba zvážit i dostupnost řešení, poměry v zemi původu, osobní poměry a bezpečnost žadatele). Namísto toho žalovaný vychází z ničím nepodložené domněnky, že byla-li žalobkyně hledána policií pouze v rámci jednoho města, v případě přestěhování do jiné oblasti či provincie, by již žádné problémy neměla.

34. Z napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, kterou konkrétní oblast Číny považuje žalovaný za bezpečnou pro vnitřní přesídlení žalobkyně. Závěry žalovaného ohledně možnosti využití vnitřního přesídlení proto žalobkyně považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a navíc odporující dostupným informacím o zemi jejího původu, z nichž vyplývá, že k pronásledování křesťanů dochází na celém území Číny, pouze s rozdílem v jeho intenzitě. Původcem tohoto pronásledování jsou navíc státní orgány, proto nelze předpokládat, že by žalobkyni z jejich strany byla poskytnuta ochrana. Vnitřní přesídlení by tak z hlediska ochrany před pronásledováním nebylo efektivním řešením situace.
35. Jelikož i žalobkyně vyjádřila obavu z policejního násilí a byla v hledáčku čínské policie, není jasné, jak na základě těchto zpráv mohl žalovaný dospět k tak diametrálně odlišným závěrům u některých žadatelů, tj. že stát neochrání žadatele, pročez je azyl udělen, a naopak v případě žalobkyně zcela absentuje v rozhodnutí pasáž ohledně zkoumání účinků státní ochrany v místě bydliště, v místě, kde se skrývala a v případě vnitřního přesídlení.
36. Žalovaný nezpochybňoval příslušnost žalobkyně k Církvi Všemohoucího Boha. Z informací o zemi původu vyplývá, že tato náboženská menšina je zařazena mezi tzv. „zlé kultury“ a její příslušníci jsou často pronásledováni. V tomto kontextu docházelo i k pronásledování žalobkyně z důvodu jejího náboženského vyznání.
37. Konečně se žalobkyně v rámci prvního okruhu svých žalobních námitek domáhala také toho, že jí eventuálně měla být přiznána doplňková ochrana (§ 14a zák. o azylu), neboť by jí v případě návratu do Čínské lidové republiky mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo potrestání z důvodu podání žádosti o azyl na území ČR. Závěry žalovaného, že tomu tak nebude, postrádají dostatečnou oporu ve správním spisu. Žalovaný se nedostatečně věnoval okolnostem hrozby újmy v případě návratu žalobkyně do země původu. Žalobkyně při pohovoru uvedla, že její spoluvěřící byla zatčena a mučena na policii, pročez se sama obává takového zacházení. Žalovaný však jakoukoliv hrozbu v případě žalobkyně považuje za hypotetickou spekulaci. Žalobkyně také poukázala na to, že si čínské orgány velmi pravděpodobně mohou spojit její návrat z ČR s obecně známými i medializovanými příběhy čínských křesťanů, kteří emigrovali ze své vlasti. Vycestování žalobkyně tedy koliduje s mezinárodními závazky ČR (čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků).
38. Závěrem se žalobkyně v uvedeném argumentačním okruhu vymezila k soudním rozhodnutím, které žalovaný nesprávně aplikoval. Nešlo o pouze o příslušnost k náboženské komunitě, ale tato byla podpořena odůvodněným strachem z předešlé zkušenosti s režimem v Číně. Žalobkyně pronásledování a odůvodněný strach z něj řádně tvrdila, nešlo jen o to, že pochází z problematické země. Existence autoritářského státu ještě nedokazuje, že každý občan je tomuto negativnímu vlivu vystaven. Čínský režim tedy nepronásleduje každého občana, ale určitě pronásleduje křesťany. Nebyla-li výpověď žadatele o jeho pronásledování dostatečně věrohodná, nebylo třeba se již zabývat otázkou náboženské svobody v zemi. O takový případ však u žalobkyně nešlo, neboť její výpověď byla shledána věrohodnou.

39. **Ve druhém argumentačním okruhu** žalobkyně uvedla námitky, které se týkají jejích motivů k přicestování do ČR, žádosti o vízum, možnosti vycestování přes letiště Peking, integrace na místní podmínky a trh práce, z čehož žalovaný dovozoval její údajný postranní ekonomický úmysl žalobkyně. Úvahy žalovaného v tomto směru, žalobkyně považuje za nepodložené spekulace. Žalovaný nesprávně připisuje zjištěným skutečnostem (např. nalezení práce v ČR, údajně bezproblémovému vycestování) jiný význam. Místo řešení merita věci, tj. odůvodněného strachu z pronásledování, se žalovaný zabývá několika meta-právními úvahami. Přitom snahu o řádnou integraci v české společnosti (opuštění střediska po 6 měsících, nalezení práce, integrace do společnosti a lokálních náboženských komunit) nelze žalobkyni klást k tíži. Právo pracovat požívá žadatel již po 6 měsících od požádání o mezinárodní ochranu. OPU, jenž žalobkyni zastupuje, si bylo vědomo přání čínských žadatelů se od počátku co nejlépe začlenit do české společnosti. V pobytovém středisku se cítili frustrováni, jejich ochota pracovat a být užiteční v české komunitě byla zřejmá od počátku. Zároveň vycestování nebylo tak bezproblémové, jak uváděl žalovaný. K tomu žalobkyně ve správním řízení uvedla, že cestovní agentura za úplatu uvedla jejím jménem některé nepravdivé údaje o její osobě, např. ohledně zaměstnání, a sama žalobkyně uvedla nepravdivé údaje např. o skutečném účelu cesty, neboť jinak by jí vízum nebylo vydáno. Uvedení nepravdivých údajů tedy nemohlo mít vliv na posouzení věrohodnosti její výpovědi. Žalobkyně měla značný strach z toho, že jí vízum nebude vydáno a ze zadržení na letišti v Pekingu.
40. Ohledně argumentu žalovaného o organizovaném příjezdu společně s ostatními čínskými žadateli o azyl žalobkyně namítla, že by v jejím případě vůbec nemělo hrát roli, zda a kdy společně s ní přicestovalo více osob či nikoli. Fakt, že v jistém období se v České republice objevuje početná skupina čínských žadatelů, nijak neovlivňuje hodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Důvod, proč žalobkyně přicestovala právě v roce 2015, je zcela pochopitelný, neboť právě v tomto roce začaly její problémy s policií a v průběhu let 2014 a 2015, jak vyplývá ze zpráv o zemi původu žalobkyně, tvrdě zesílila náboženská perzekuce a pronásledování křesťanských uskupení ze strany čínských státních orgánů. Také v jiných zemích EU dochází k nárůstu počtu žádostí o mezinárodní ochranu od čínských občanů. Tento údaj musí být žalovanému znám, neboť sám také porovnával kvantitu uděleného azylu v případě čínských křesťanů s jinými zeměmi EU. Není také pravdou, že žalobkyně přicestovala organizovaně. Drtivou většinu čínských křesťanů až do příjezdu do ČR žalobkyně neznala. K dotazu, proč si vybrala právě ČR, žalobkyně odkázala na heslo „Pravda vítězí“, které si jako věřící křesťan vyložila tak, že v ČR je skutečná pravda zřejmě zásadní hodnotou.
41. Přitom veškerá obdobná argumentace žalovaného se objevuje i v jiných rozhodnutích a rovněž v rozhodnutích u všech 8 žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým byl azyl nakonec udělen z důvodu důvodné obavy z pronásledování (přitom také přicestovali legálně s doklady, přes pekingské letiště). Není však vůbec zřejmé, na základě jaké metody a hodnocení argumentů u nich žalovaný dospěl k opačnému závěru, když bylo použito stejných argumentů. V pozitivních rozhodnutích o udělení mezinárodní ochrany žalovaný uvedl, že vycházel ze zprávy o zemi původu a přihlédl zejména ke stavu náboženské svobody s tím, že by státní orgány Číny nebyly schopny poskytnout členům náboženských menšin ochranu před policejním násilím. Právě tato pasáž absentuje

v odůvodnění negativního rozhodnutí o žádosti žalobkyně, přestože žalobkyně vyjádřila obavu z policejního násilí a zatčení. V rozhodnutí též absentuje vyhodnocení možného pronásledování žalobkyně, coby neúspěšné žadatelky o azyl.

42. K argumentu žalovaného, že žalobkyně nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany na letišti, tato především namítla, že ustanovení § 3a zákona o azylu umožňuje žadateli podat žádost na několika místech, a to mimo jiné na policii na hraničním přechodě nebo na policii v přijímacím středisku nebo na odboru krajského ředitelství cizinecké policie za podmínky, že se dostavil dobrovolně. Dle tohoto ustanovení je tak na žadateli, aby sám zvolil, kde žádost podá. V praxi je letiště využíváno k podání žádosti o mezinárodní ochranu těmi žadateli, kteří přicestují bez platného cestovního dokladu. Žalobkyně tedy postupovala zcela v souladu se zákonem, když podala žádost v přijímacím středisku, kde běžně podávají žádost všichni žadatelé s platnými doklady. Žalobkyně navíc žalovanému vysvětlila, jakým způsobem získala informace o přijímacím středisku v Zastávce, když jde o jediné zařízení přijímající azylové žádosti, jeho adresa je uvedena na webových stránkách a o této adrese jsou informovány všechny nevládní a dobrovolnické organizace pomáhající žadatelům během azylového řízení. Není také pravdou, že cesta byla pro žalobkyni jednoduchá, naopak žalobkyně uvedla, že její spolucestující bylo po náročné cestě špatně a musely se co nejrychleji ubytovat. Přitom však činily veškeré kroky v souladu se zákonem.
43. V závěru žalobkyně znovu poukázala na to, že se námitky obsažené ve druhém argumentačním okruhu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým správní orgán udělil mezinárodní ochranu formou azylu z důvodu odůvodněné obavy z pronásledování. Dále žalobkyně upozornila na to, že v ČR zároveň s ní podalo žádost z obdobných důvodů dalších přibližně 90 osob křesťanského vyznání z Číny. V přibližně 78 případech žalovaný vydal rozhodnutí ve věci, přičemž v 8 případech vydal kladné rozhodnutí o udělení azylu, zatímco v 70 případech stejně jako u žalobkyně vydal rozhodnutí o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany (přitom jde v podstatě o obsahově totožné odůvodnění, vyjma úvodního shrnutí obsahu výpovědi a spisu). Také u 8 kladných rozhodnutí se vyskytují tytéž kritické pasáže odůvodnění, jakým je odůvodněno i neudělení mezinárodní ochrany. To znamená, že výtky, z nichž žalovaný vyvozuje absenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jsou totožnými výtkami, které zaznívají i v rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nepostupoval stejně ve skutkově obdobných věcech.
44. Žalobkyně v rámci vyjádření se k podkladům v rámci správního řízení požádala o aplikování rozsudku australského Refugee Review Tribunal. Žalovaný však tento zdroj ignoroval a uvedl, že považuje shromážděné informace za dostatečné a totožné s předkládaným dokumentem, pročez zejména s ohledem na hospodárnost a efektivitu správního řízení nepřistoupil k zajištění překladu dalších materiálů, když jsou zjevně totožné s materiály, které obstaral z objektivních zdrojů správní orgán v rámci své úřední činnosti. S takovým závěrem nemohla žalobkyně souhlasit. Daný rozsudek přistupuje k situaci v Číně zcela odlišně. Uznává pronásledování náboženských příslušníků v Číně jako postup, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje alternativní a opoziční ideologie. V napadeném rozhodnutí je však taková výklad zcela ignorován,

v rámci § 12 písm. b) zák. o azylu žalovaný nekomentuje odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů. I když v meritu věci je obtížné uvažovat o politických názorech žalobkyně, je zakázané náboženství v přímém kontrastu s politickou ideologií Čínské komunistické strany. Ta má v programu vymýtit náboženské společnosti z Číny. Jakékoliv oponování a odmítání absolutní přednosti strany je vnímáno jako zakázaná činnost, protože jsou náboženská společenství zakázána a pronásledována. Toto je v kontrastu tvrzení žalovaného na str. 21 a 28 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvádí, že předkládání dalších materiálů nemůže přinést nový pohled na tento případ, a že veškeré podklady žalobkyně předkládané považuje za vnučování opakovaných obecných tvrzení. V uvedené věci tedy žalovaný nepřihlédl k okolnostem daného případu a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo.

45. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně zrušil napadené rozhodnutí a sám rozhodl o udělení mezinárodní ochrany.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

46. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žalobkyně v žalobě pouze opakuje či shrnuje, co říkala u pohovorů, případně svá tvrzení "upřesňuje" podle toho, jaké konkrétní nesrovnalosti správní orgán nalezl a v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, případně svá tvrzení umocňuje ve snaze připsat jim požadovaný azylový význam. Žaloba upozorňuje na rozpor s ustanoveními § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, a § 68 odst. 3 správního řádu, na rozpor s ustanoveními § 12 písm. a) a písm. b) a § 14a zákona o azylu a na rozpor s ustanoveními čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy, mnohdy však s tímto vymezením, co do konkretizace, dále nepracuje.
47. Potíže tvrzené žalobkyní žalovaný neshledal azylově relevantními z hlediska nedostatku potřebné kvality a kvantity tvrzeného pronásledování. Tvrzené potíže byly jen v rovině spekulací a nepředstavovaly skutečnou hrozbu či nebezpečí vážné újmy. Závěry o tom, že žalobkyně nebyla ve své zemi pronásledována, podložil žalovaný rozsáhlou logickou úvahou. Úvahu učinil přísně individuálně a umocnil ji komparací s příběhy členů organizované skupiny čínských turistů. Žalobkyně ve své vlasti nebyla nikdy ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek kontaktována, natož aby byla zadržena. Nikdy se nestala terčem jednání, jaké popisoval u svých souvěrců. Žalovaný zpochybnil tvrzení žalobkyně, že se tak stalo proto, že umně policistům unikala. Podle žalovaného žalobkyně jen využila znalosti o problematice pronásledování některých náboženských menšin a vytvořila zdání o existenci obav z návratu do vlasti, přestože ve vlasti nebyla nikdy ohrožena. Žalovanému není zřejmé, na základě čeho žalobkyně dospěla k závěru, že její výpověď byla věrohodná. Jak žalobkyně události popsala, tak k nim podle žalovaného dojít nemohlo.
48. Co se týče námitky žalobkyně ohledně neudělení azylu ve smyslu í § 12 písm. a) zákona o azylu, k tomu žalovaný uvedl, že žalobkyně v řízení netvrdila, že by byla ve své vlasti nějakým způsobem politicky aktivní, že by byla členem nějaké politické strany či

organizace, nebo že by vyznávala nějaké politické přesvědčení. Pokud jde o argumentaci žalobkyně ohledně chybného chápání pojmu "politická práva a svobody", žalovaný uvedl, že žalobkyně tato práva značně přeceňuje ve vztahu k tvrzenému způsobu vyznávání víry v rámci "neveřejných domácích utajovaných církevních sezení o 4 osobách", kde docházelo pouze k tvrzenému čtení Bible a modlení. Žádnému bránění práva na svobodu projevu či práva na sdružování, které by dosahovalo požadované intenzity a kvality, nebyla žalobkyně nikdy vystavena.

49. K otázce rozložení důkazního břemene v řízení ve věci mezinárodní ochrany žalovaný hned k úvodní námitce sdělil, že není vůbec zřejmé, z čeho žalobkyně vyvozuje závěr o tom, že v rámci podrobných rozhovorů poskytla žalovanému ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu věrohodnou výpověď, která byla konzistentní. Žalovaný považuje tato tvrzení za přeceněná. Průběh pohovorů byl vnitřně rozporný a vesměs neurčitý. V rámci těchto pohovorů žalobkyně neodpovídala na položené otázky, odpovídala jakoby na nevyřčené otázky, trval-li žalovaný na odpovědi, zaznívaly obecné a vyhýbavé odpovědi. Žalobkyně tedy „mlžila“ a sdělovala minimum konkrétních údajů, aby nebylo možné zjistit propojení organizované skupiny. Obecné a vyhýbavé odpovědi poskytovaly prostor pro případnou následnou konkretizaci „podle vývoje situace“.
50. K části žaloby, kde žalobkyně hovoří o existenci odůvodněného strachu z pronásledování, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vysvětlil, co jej vedlo k závěru, že individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do země původu neshledal. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uvedl, že nezpochybňuje věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti ke konkrétní náboženské církvi a o konkrétních potížích, ale přesto nejde o azylově relevantní skutečnosti. Žalobkyně se však prostřednictvím tohoto závěru snaží žalovanému podsunout, že tímto připustil, že pronásledována byla. Udává-li žalobkyně pronásledování náboženských příslušníků v Číně, kterým si komunistický režim upevňuje moc a likviduje opoziční ideologii, činí tak bez konkrétní vazby na její azylový příběh.
51. Žalovaný v otázce věrohodnosti tvrzení žalobkyně odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). ESLP k případu této stěžovatelky konstatoval mimo jiné následující: *„Závěr vnitrostátních správních orgánů, že stěžovatelka nebyla hledána čínskými správními orgány, podporují také příslušné mezinárodní zprávy, podle kterých čínské správní orgány využívají výjezdní kontroly na letištích v případě cestujících opouštějících zemi, aby zabránily osobám hledaným správními orgány v cestách do zahraničí, pokud správní orgány takovým osobám již dříve neodmítly vydat cestovní pas (viz odst. 19 a 21 výše).“* Dále ESLP vyslovil, že *„Pokud by byla stěžovatelka pod dozorem správních orgánů, nebyl by jí pas vydán ani by jí nebylo umožněno samotné odletět z pekinského mezinárodního letiště (...) Zcela bezproblémový odchod stěžovatelky ze země naznačoval, že nebyla cílem pronásledování ze strany správních orgánů.“* Po zvážení všech ve věci podstatných skutečností žalovaný konstatoval, že žalobkyně pouze využila uvedených znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními následně vygradovala vlastní azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti. Žalovaný je toho názoru, že pokud by byla žalobkyně ve své vlasti pronásledována, jak uvádí v průběhu správního

řízení, jistě by byla policií sledována jako nežádoucí či problémová osoba z náboženských důvodů a sotva by mohla ze země vycestovat bez jakýchkoli problémů. Závěry žalovaného potvrzují takové skutkové okolnosti jako bezproblémové vycestování žalobkyně ze země, včetně vydání cestovního pasu a bezproblémové vycestování přes nejstřeženější letiště v zemi původu. Pronásledování žalobkyně tedy nebylo prokázáno.

52. Po celkovém posouzení žalovaný konstatoval, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodů náboženského vyznání žadatelky nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, její žádost jako důvodnou neshledal. Problémy, kterým čelila, nedosahovaly intenzity pronásledování a nelze je označit za závažné porušení lidských práv.
53. S tím pak úzce souvisí i žalobní námitka ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Na argumentaci ohledně možnosti či nemožnosti vnitřního přesídlení jako způsobu řešení problémů žalobkyně však zamítnutí její žádosti o mezinárodní ochranu rozhodně nestojí. Žalovaným zmiňovaná možnost vnitřního přesídlení byla určena jako návod k řešení daných potíží žalobkyně. Nelze však žalovanému vytýkat, že se blíže nezabýval schopnostmi žalobkyně opatřit si dlouhodobější zázemí v jiné části Číny. Žalovaný však má za to, na základě pohovorů se žalobkyní a zpráv o zemi původu, že žalobkyni pronásledování ani vážná újma v zemi původu nehrozí. Proto není na místě ani dále analyzovat, zda v zemi původu existuje možnost efektivní vnitřní ochrany, např. formou vnitřního přesídlení. Žalovaný proto považuje žalobní námitky ohledně nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení, včetně hodnocení reálnosti a smysluplnosti tohoto řešení (včetně hodnocení poměrů v zemi původu a osobních poměrů žalobkyně) za irelevantní.
54. Co se týče námitky žalobkyně ohledně hrozby vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu medializace případu, žalovaný uvádí, že tím, kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh, je právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období a pod záštitou a organizátorstvím stejné cestovní kanceláře, tedy jde zjevně o skupinu vzájemně propojených a spolupracujících osob (žalovaný neposkytl médiím žádné informace). Tvrzení, že právě zveřejnění bytí jen obecné informace o jejich pobytu v České republice je ohrožuje, tak žalovaný rozhodně nemůže považovat za důvodné. Prezentovaná obava žalobkyně se tak jeví spíše jako účelová. Navíc neexistují žádné důkazy o systematickém týrání, zadržování a špatném zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl v případě jejich návratu do Číny.
55. K tzv. druhému argumentačnímu okruhu žalovaný vysvětlil, že svoji úvahu o spíše ekonomických důvodech příjezdu žalobkyně a dalších členů jejich organizované skupiny v napadeném rozhodnutí řádně zdůvodnil. Podrobil správním úvaze nejen chování žalobkyně, ale všech ostatních členů organizované skupiny, jakkoli se žalobkyně zařazení do této skupiny brání. Žalovaný vysvětlil, že jakkoli nemůže negativně hodnotit snahu žalobkyně se zapojit do pracovního procesu s cílem vydělat si na úhradu nákladů svého pobytu v České republice, je účel samotného řízení o mezinárodní ochraně odlišný a zapojení žalobkyně do pracovního procesu primárně nepředpokládá, což bylo vysvětleno.

56. Žalovaný tedy hodnotil skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení u žalobkyně a v řízeních ostatních členů skupiny, s nimiž žalobkyně do České republiky přicestovala a které s azylovým příběhem žalobkyně úzce souvisí. Proto nelze vytrhnout jednu skutečnost, např. její snahu se v zákonné lhůtě zaměstnat, ze všech ostatních souvislostí a hodnotit ji pouze jednotlivě, jak to žalobkyně činí. Konstatováním o společných rysech včetně zapojení se do pracovního procesu žalovaný spíše dokreslil propojenost dané skupiny. Pokud se žalobkyně cítí dotčena tím, že žalovaný rozpoznal její ekonomické úmysly spíše než obavu z pronásledování, je to jen důsledek jejího chování v České republice v návaznosti na obsah její podrobné výpovědi.
57. Žalobkyně sice měla právo si vybrat místo podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak již ne dobu, kdy ji podá. Žalobkyně o mezinárodní ochranu nepožádala ihned po příjezdu, ale naopak vyčkala několik dní (přicestovala 24. 12. 2015 a žádost podala 6. 1. 2016). Skutečnost, proč o mezinárodní ochranu nepožádala ihned po přiletu, např. na letišti Václava Havla, tedy bezprostředně poté, co k tomu měla příležitost, ani azylově relevantním způsobem nevysvětlila. Žalovaný v této souvislosti poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004, ze dne 20. 10. 2005, a č. j. 2 Azs 137/2005, ze dne 9. 2. 2006.
58. Žalovaný považuje za irelevantní žalobou navrhované důkazy odkazující na jiná řízení a rozhodnutí ve věci žádostí o mezinárodní ochranu podaných jinými osobami. Každá žádost o mezinárodní ochranu je vždy posuzována striktně individuálně na základě konkrétních skutkových okolností a stejně tak tomu bylo i v případě žalobkyně. Na tom nic nezmění ani skutečnost, že žalovaný shledal stejné typové znaky u dalších žádostí o mezinárodní ochranu podaných členy dobře organizované skupiny, kteří spolu s žalobkyní o mezinárodní ochranu v průběhu zhruba jednoho roku požádali. Doplňková ochrana nebyla žalobkyni udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy. Skutečnosti prezentované v této souvislosti žalobkyní ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu netvoří logický předpoklad jejího vystavení riziku pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ návratu do Číny.
59. Žalovaný vzhledem k výše uvedenému shrnuje, že neshledává obsah žalobních námitek způsobit zpochybnit jím vyslovené závěry. Jen na okraj se žalovaný vyjádřil i k návrhu alternativního rozsudku, který žalobkyně prostřednictvím svého zástupce učinila, a to k možnosti, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a mezinárodní ochranu udělil. Žalovaný sděluje, že možnost, aby soud mezinárodní ochranu udělil (navíc v obecné podobě), nemá oporu v zákonné úpravě. Proto není možné, aby soud takovému návrhu vyhověl, a je třeba ho zamítnout.
60. V **replíce** k vyjádření žalovaného ze dne 14. 6. 2018 žalobkyně nejprve polemizovala s hodnocením nevěrohodnosti svých výpovědí ze strany žalovaného, ačkoliv tento nepoukazoval na žádné konkrétní rozpory. Ačkoliv nyní z vyjádření žalovaného plyne, že výpověď žalobkyně byla nevěrohodná, tato skutečnost nebyla zřejmá z napadeného rozhodnutí. Žalovaný účelově hledá ve výpovědích žalobkyně jakékoliv skutečnosti, které

mohou podpořit jeho závěr o její nevěrohodnosti a o nedůvodnosti žádosti. Zjištěné skutečnosti vykládá tendenčně v neprospěch žalobkyně.

61. K žalovaným odkazovanému rozsudku ESLP ve věci Y. L. proti Švýcarsku žalobkyně uvedla, že tento rozsudek je ve vztahu k předmětné věci zcela nepřipadný, neboť v uvedené věci byla žadatelka shledána celkově nevěrohodnou, a to i ve vztahu k tvrzené příslušnosti k církvi. V nyní posuzované věci naopak žalovaný shledal výpověď žalobkyně o jejím vztahu k církvi za zcela věrohodnou. Je pravdou, že žalobkyně je členkou neregistrované církve, ale důvodem je to, že ji vládnoucí režim v Číně považuje za zakázaný kult, neboť je v rozporu s vládnoucí ideologií.
62. Kromě toho žalobkyně namítla, že žalovaný dostatečně nevyhodnotil z prospektivního pohledu otázku možného budoucího pronásledování v zemi původu. Žalobkyně je členkou církve, která je v Číně zakázána. Působení v církvi je tedy kriminalizováno. Četné zprávy o zemi původu potvrzují, že reálně dochází k zatýkání věřících nebo dokonce k mučení a podrobování špatnému zacházení. Pokud by žalobkyně pokračovala po návratu do vlasti v praktikování své víry, porušila by tím zákon a vystavila by se reálnému nebezpečí trestního stíhání. Pokud žalovaný poukazoval na bezproblémové vycestování žalobkyně ze země původu, pak k tomu žalobkyně uvedla, že tímtež způsobem vycestovalo i 8 žadatelů, kterým byl azyl udělen. Napadené rozhodnutí skutečně neobsahuje příliš mnoho argumentace k vnitřnímu přesídlení, pročez toto je i obsahem uplatněné námitky.
63. Žalobkyně se snažila své právo na svobodu projevu a sdružování uplatňovat zejména na utajovaných setkáních církve. Tato dvě nemohla uplatňovat veřejně, neboť by jí za to hrozil postih. I takto uplatňované právo je však postihováno a církevní setkání jsou sledována a zakázána.
64. Dále žalobkyně poukázala na to, že žalovaný svou narážkou na medializaci příběhů čínských křesťanů situaci žalobkyně nepřipustně zobecnil. Žalobkyně sama svůj případ nikdy nemedializovala. K vyjádření ministra vnitra, jenž následně toto vyjádření odmítl komentovat, žalobkyně odkazuje na články v Právu či Novinky.cz z 22. 2. 2018. S případem žalobkyně byly bohužel obeznámeny čínské orgány (prověřování případu přímo v Číně), což potvrzuje i zájem čínské ambasády o případy čínských křesťanů.
65. Žalobkyně se opakovaně ohradila vůči tvrzení žalovaného o „organizované skupině čínských křesťanů“. Jde o nepodložené domněnky a spekulace žalovaného. Pokud žalovaný operoval s tvrzením, že řízení o mezinárodní ochraně primárně nepředpokládá zapojení se azylanta do pracovního procesu, pak k tomu žalobkyně uvedla, že zákon o azylu zejména nepředpokládá, že bude řízení trvat více než 2 roky. Ministerstvo vnitra by mělo být schopno rozhodnout o žádosti o mezinárodní ochranu do 6 měsíců od poskytnutí údajů k podané žádosti, což je i doba, kterou omezuje zákon o zaměstnanosti žadatele o azyl v pracovním procesu. Nelze od žadatelů očekávat, že budou v případě několikanásobného překročení lhůty k vydání rozhodnutí o jejich žádosti pasivně čekat 24 h. denně na toto rozhodnutí v pobytovém středisku, aniž by vyvíjeli minimální integrační snahy a zapojovali se do ekonomického života. Žalobkyně rovněž odmítla tvrzení

žalovaného o ekonomickém motivu jejího vycestování z Číny. Bylo by nelogické, aby vynaložila nemalé finanční prostředky přes prostředníka na vyřízení víza za účelem následného zaměstnání v cizím státě, jehož jazyku nerozumí, a to na nekvalifikované pozici za minimální mzdu. Dále žalobkyně oponovala žalovanému ohledně vytýkaného prodlení s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť jím citovaná judikatura dopadá na situace, kdy byla žádost podána s větším časovým odstupem několika měsíců či dokonce let, a nikoliv v řádu dnů, jak tomu bylo v případě žalobkyně. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v řádu několika dnů po příletu a v době platnosti krátkodobého víza nelze považovat za podání žádosti s výrazným časovým odstupem.

66. K tomu také žalobkyně poukázala na zprávu Amnesty International: Zamítnutý azyl čínských křesťanů v ČR: po návratu do Číny jim hrozí zatčení i mučení ze dne 7. 3. 2018, a dále také na vyjádření Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, které informují o tom, že navrátilcům do Číny hrozí nebezpečí a omezování na právech. Žalobkyně navrhla tyto zprávy jako důkazy.
67. Další argumentace žalobkyně se vztahovala k vyvrácení tvrzení žalovaného, jenž odmítal poskytnout rozhodnutí, kterými byl 8 žadatelům udělen azyl. Žalobkyně odkazovala na povinnost spolupráce mezi orgány ČR, pročez žalovanému nic nebrání v tom, aby soudu poskytl uvedená rozhodnutí v anonymizované verzi s tím, aby si soud mohl sám učinit názor na to, nakolik byly jednotlivé žádosti individuálně posuzovány.
68. Žalobkyně nemohla svou situaci řešit jinak, než v rámci zákona o azylu. Nemůže požádat o žádné pobytové oprávnění v rámci zák. o pobytu cizinců (vyžaduje vycestování do země původu a podání žádosti přes zastupitelský úřad, což nemůže žalobkyně učinit z důvodů již popsanych v žalobě a ve správním řízení).
69. Revidované znění čl. 46 odst. 1 Procedurální směrnice 2013/32/EU zaručuje žadateli o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Stanovuje dále požadavek, aby řízení obsahovalo úplné posouzení skutkové a právní stránky, včetně posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU. Přezkumné řízení by tak bylo nadáno mocí přímo udělit mezinárodní ochranu. Na požadavek výše citovaného článku zareagovalo Ministerstvo spravedlnosti tak, že v ČR buď dojde k legislativní změně umožňující přímé udělení mezinárodní ochrany soudy, nebo ke zřízení specializovaných tribunálů s touto pravomocí. Povinnost transponovat tuto směrnici byla ve lhůtě do 20. 7. 2015. V uvedené lhůtě však nedošlo k legislativní změně ani k ustanovení specializovaných tribunálů. Vzhledem k absenci této transpozice směrnice dochází k přímému účinku jejího čl. 46. Správní soudy tak mají pravomoc přímo udělit azyl nebo doplňkovou ochranu.
70. Dalším samostatným přípisem žalobkyně doplnila návrhy na dokazování o zprávu veřejné ochránkyně práv z šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ (dále také „zpráva VOP“), které bylo zaměřeno na meritorní rozhodování ve všech případech 78 příslušníků ČLR křesťanského vyznání, kteří si podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

V. Řízení před krajským soudem

71. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené § 32 odst. 1 zákona o azylu.
72. V souladu s § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7.2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
73. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, přičemž vyhověl návrhu žalobkyně na anonymizaci osobních údajů žalobkyně a vyloučení účasti veřejnosti a rozhodl o tom samostatným usnesením ze dne 11. 4. 2019, č. j. 34 Az 2/2018-119. Dále soud vyhověl návrhu žalobkyně na ustanovení tlumočníka z jazyka čínského, pročež pro případ přítomnosti žalobkyně při ústním jednání ustanovil tlumočníci z jazyka čínského PhDr. A. K. usnesením ze dne 5. 3. 2019, č. j. 34 Az 2/2018-113.
74. Ústní jednání se uskutečnilo dne 30. 5. 2019 za účasti žalobkyně, její zástupkyně, ustanovené tlumočnice, ovšem bez účasti zástupce žalovaného, který se z jednání omluvil. Jeho žádosti o odročení jednání z organizačních důvodů na jeho straně krajský soud nevyhověl (viz sdělení krajského soudu ze dne 24. 5. 2019, jenž je součástí spisu). Krajský soud při jednání vyslechl procesní přednesy stran (za nepřítomného žalovaného bylo ze spisu přečteno jeho stanovisko k věci) a dále shrnul obsah soudního a správního spisu.
75. Ze **spisové dokumentace** žalovaného vyplývá, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 12. 2015 v Zastávce u Brna. Přicestovala do Prahy letecky dne 24. 12. 2015 a měla u sebe platný cestovní doklad včetně platného turistického víza. Ve správním spisu jsou založeny protokoly o pohovorech k žádosti ze dne 24. 2. 2016, 26. 5. 2016, 8. 11. 2016 a 9. 11. 2016, z nichž je patrné, že při nich byl přítomen tlumočník z jazyka čínského. Dále žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení podklady – zprávy o zemi původu žalobkyně a křesťanských církvích v Číně, které jsou citovány v napadeném rozhodnutí, zejm. Informace OAMP – Církev Boha Všemohoucího (Historie, struktura a věrouka), Informace Human Rights Watch 2017, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie (březen 2016) „Čína: Křesťané“, zpráva MZV USA ze dne 10. 8. 2016 „Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2015“, China Aid (březen 2016) – Pronásledování křesťanů a církví v Číně čínskou vládou atd. Žalobkyně se seznámila

s podklady dne 23. 3. 2017 a dostala příležitost se k nim vyjádřit - § 36 odst. 3 správního řádu, čehož využila podáním ze dne 5. a 18. 4. 2017. Žalobkyně také několikrát předkládala žalovanému další materiály.

76. Krajský soud dále provedl dokazování listinami navrženými žalobkyní, především zprávou Amnesty International: Zamítnutý azyl čínských křesťanů v ČR: po návratu do Číny jim hrozí zatčení i mučení ze dne 7. 3. 2018, dále vyjádřením Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP, a také vyjádřením Ministerstva vnitra č. j. MV – 42927-5/OAM-2015, přičemž dal oběma stranám příležitost k vyjádření se k provedenému dokazování (žalovaný byl na rozsah prováděného dokazování při jednání předem písemně upozorněn).
77. Krajský soud připustil důkaz zprávou VOP, přičemž citoval z této zprávy pouze pasáže relevantní k předmětné věci (žalobní argumentaci a nosným důvodům napadeného rozhodnutí). Konkrétně krajský soud při dokazování zprávou VOP konstatoval část A (Shrnutí závěrů) bod (1) věnovaný nedůvodným rozdílům mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu (podrobněji část C.1), z něhož plyne, že není zřejmé, na základě kterých rozhodných skutečností byla ve vybraných případech udělena mezinárodní ochrana. Mezi žadateli tedy byly činěny nedůvodné rozdíly a byla porušena zásada legitimního očekávání. Dále bod (2) věnovaný hodnocení věrohodnosti jednotlivých žadatelů (podrobněji část C.2), podle něhož žalovaný porušil povinnost postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohledňování rozhodných skutečností. Dále soud konstatoval z části A bod (4), který popisuje pochybení žalovaného při práci s rozložením důkazního břemene (přiměřené pravděpodobnosti pronásledování – podrobněji bod C.4), dále bod (5), který popisuje pochybení při posouzení možnosti vnitřního přesídlení (nedostatečné podklady – podrobněji část C.5), z něhož plyne, že bez dalšího nepostačuje závěr o možnosti přesídlení do jiné provincie, a konečně bod (6), který vypovídá o nesprávných informacích o zemi původu (podrobněji část C. 6). Kritika směřuje i k nedostatečné spolupráci (součinnosti) s žadatelem o mezinárodní ochranu.
78. Konkrétně se krajský soud zejm. zaměřil na srovnání rozdílů mezi negativními a pozitivními rozhodnutími, která jsou v předmětné zprávě označena na s. 7 v pozn. 13. Veřejná ochránkyně práv v tomto ohledu dospěla k závěru, že ani v jednom případě žalovaný nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o níž to tvrdí. Na s. 8 předmětná zpráva uvádí, že není vůbec jasné, jak mohl žalovaný na základě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná. Např. na s. 10 předmětné zprávy VOP byly zmíněny a srovnávány případy žadatelů, kteří byly rovněž členy církve Quannengshen a pocházely také z provincie Henan.
79. Vzhledem k nepřítomnosti zástupce žalovaného při jednání soudu a současně poukazu žalovaného na rozsudek ESLP ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16) v jeho vyjádření k žalobě, soud z opatrnosti při jednání konstatoval stručně obsah a závěry tohoto rozsudku. Podle rozsudku ESLP se nepodařilo stěžovatelce spolehlivě prokázat svoji příslušnost k církvi, její výpovědi byly rozporuplné a vyhýbavé. Zástupkyně žalobkyně k uvedenému rozsudku uvedla, že jej v případě žalobkyně nelze aplikovat, neboť i žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal věrohodnost žalobkyně co do

orientace v církvi atp., avšak ve zmiňovaném rozsudku byla Čínanka shledána zcela nevěrohodnou a v církvi se neorientovala.

80. Zástupkyně žalobkyně dále soudu sdělila, že na provádění dalších důkazních návrhů netrvá (ani na provedení důkazu případnými rozhodnutími žalovaného, jimiž bylo vyhověno čínským žadatelům o azyl v obdobných věcech, o nichž soud mimo jiné prohlásil, že mu jsou známa obdobná rozhodnutí o udělení azylu ve věcech čínských křesťanů z jeho rozhodovací činnosti).
81. Žalobkyně se v závěru jednání k věci krátce vyjádřila prostřednictvím tlumočnice tak, že na území ČR může svobodně vyznávat křesťanskou víru, což v zemi původu je zcela vyloučeno. Měla velký strach z pronásledování, příslušníci této menšiny jsou tvrdě pronásledováni, všude jsou instalovány kamery, vše je kontrolováno, sousedé věřící udávají. Děje se to ve všech provinciích v Číně, přesídlení kamkoliv je vyloučeno. Na základě příběhů známých žalobkyně ví, že pokud se vrátí do země původu, bude ve velkém nebezpečí.
82. Poté soud ukončil dokazování a po vyslechnutí přednesu konečných návrhů ve věci a přerušení jednání přikročil k vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

83. Krajský soud shledal, že žaloba je zčásti **důvodná**.
84. Úvodem svého právního posouzení krajský soud předesílá, že vycházel jakožto z relevantního právního rámce z právní úpravy obsažené v zákoně o azylu, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (tzv. kvalifikační směrnice) a v neposlední řadě z ustálené judikatury správních soudů.
85. Z hlediska zjištěného skutkového stavu, který se opírá o podklady obsažené ve správním spisu a dokazování provedené při jednání soudu dne 30. 5. 2019, krajský soud předesílá, že příběh žalobkyně nepochybně již prima facie náleží mezi azylově relevantní kauzy. Důvodem je skutečnost, která je mezi stranami nesporná, že totiž příslušnost ke křesťanským sektám je v ČLR zakázána a stíhána, přičemž žalobkyně se hlásí k jedné ze zakázaných (tzv. zlých) křesťanských sekt.
86. Pro větší přehlednost rozdělil krajský soud svou argumentaci do následujících oddílů odůvodnění.

A) Důvody pronásledování podle § 12 písm. a) zákona o azylu

87. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně proti hodnocení důvodů pronásledování upravených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, tedy pronásledování v důsledku uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný k těmto důvodům pouze uvedl, že nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu, a proto o udělení azylu z těchto důvodů nelze uvažovat.

88. Krajský soud v první řadě podotýká, že na první pohled lze se žalobkyní souhlasit v tom, že hodnocení žalovaného k těmto důvodům pronásledování vyhlíží povrchně a paušalizovaně. Nepochybně mohl žalovaný zauvažovat nad vztahem důvodů pro udělení azylu uvedených v písm. a) a b) citovaného ustanovení hlouběji a mohl vymezit jejich vzájemné souvislosti, které žalobkyně poměrně správně připomíná.
89. Nicméně pro posouzení důvodnosti námitek žalobkyně je podstatné, zda z jejího azylového příběhu vyplývají indicie, které by mohly vést k domněnce, že žalobkyně byla v zemi původu pronásledována pro uplatňování svých politických práv a svobod. Právo shromažďovat či sdružovat se společně s jinými za účelem projevování či praktikování náboženství či víry je již konzumováno v samotném pojmu náboženské svobody (srov. kupř. čl. 16 odst. 1 Listiny, čl. 18 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, vyhl. pod č. 120/1976 Sb.). Právo na náboženskou svobodu se považuje za základní právo občanského charakteru, nikoliv však specificky právo politické. Může samozřejmě docházet k prolínání mezi náboženskou svobodou a projevováním víry a politickými postoji, avšak skutkové okolnosti případu žalobkyně takovému prolnutí nenasvědčují.
90. Lze proto souhlasit se žalovaným, že tvrzený způsob a projevy křesťanské víry, které žalobkyně v zemi původu praktikovala, nejsou v jejím případě podřaditelné pod pojem uplatňování politických práv a svobod ani pod pojem pronásledování z těchto důvodů [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Žalobkyně sama navíc sebe prezentovala jako politicky pasivní osobu, která nikdy kvůli svým politickým postojům neměla v zemi původu problémy.
91. Ačkoliv tedy žalovaný mohl odůvodnit tuto otázku podrobněji a také širěji, nespátřuje v tom krajský soud ani nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ani nezákonnost, neboť závěry, k nimž žalovaný v tomto ohledu dospěl, jsou skutkově a věcně opodstatněné. Tyto námitky tedy krajský soud nepovažuje za důvodné.

B) Důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu (odůvodněný strach)

92. Gros žalobních námitek se upíná právě k argumentaci žalovaného věnované hodnocení otázky odůvodněného strachu žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště [§ 12 písm. b) zákona o azylu].
93. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu je za pronásledování považováno „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
94. V rámci eurokonformního výkladu českého zákonného rámce pro udělování azylu je třeba zohlednit také relevantní ustanovení kvalifikační směrnice, a to především ve vztahu

k pojmu pronásledování čl. 9 této směrnice. Za pronásledování ve smyslu kvalifikační směrnice mohou být považována kupř. tato jednání: a) *použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí; b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem; c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání; d) odeprání soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu; e) trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2; f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.*

95. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice pojem náboženství zahrnuje zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.
96. Žalovaný při hodnocení tzv. odůvodněného strachu z pronásledování vycházel z několika dílčích premis, které žalobkyně podrobila nesouhlasné kritice. Neuralgickým bodem této úvahy žalovaného je jeho závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně, který se opírá o zmíněné premisy. Krajský soud se jimi zabýval jednotlivě a ve vzájemné souvislosti a dospěl k následujícím závěrům.
97. První premisou je tvrzení o organizovaném příjezdu čínských žadatelů o azyl ve zhruba stejném období. Žalovaný na tuto úvahu položil v odůvodnění napadeného rozhodnutí silný důraz. Krajský soud má za to, že tato úvaha pracuje s určitými pravdivými skutkovými zjištěními, která nejsou mezi účastníky sporná (doba příjezdu žalobkyně, podobnosti azylového příběhu s ostatními žadateli a tvrzené zprostředkování českého turistického víza). Tyto indicie nepochybně lze hodnotit jako součást zjištěného skutkového stavu. Je však třeba žalobkyni přisvědčit v tom, že tyto indicie nebyly žalovaným dále prověřovány a zkoumány, takže chybí jakýkoliv přímý důkaz o tom, že žalobkyně skutečně přijela organizovaně v rámci „jedné cestovní kanceláře“. Z uvedených indicií tak podle názoru krajského soudu plyne pouze tolik, že žalobkyně využila určitého migračního proudu čínských státních příslušníků do ČR, k čemuž byla zřejmě informována prostředníky v ČLR. Teze o organizovaném příchodu všech čínských žadatelů o azyl, kteří jsou příslušníky tzv. zakázaných křesťanských církví, nemůže odůvodnit závěr o snížené věrohodnosti žalobkyně.
98. Jen těžko lze z uvedených okolností dovodit, že jedinou motivací žalobkyně k opuštění země původu byla ekonomická motivace k nalezení práce v ČR, jak dovozoval žalovaný. K tomu ani nelze najít ve výpovědích žalobkyně žádné tvrzení. Z uvedeného rozhodně v kontextu celého příběhu žalobkyně nevyplývá, že by mělo v jejím případě jít o tzv. ekonomickou migraci, ani to konec konců nenaznačuje její situace coby vysokoškolsky vzdělané osoby (při studiu si i přivydělávala a našetřila tak část prostředků na cestu) a ani situace její rodiny, když jí dali část nemalých prostředků na vycestování ze země (žalobkyně si ani na ekonomické poměry v Číně nestěžovala). Pokud tedy žalovaný měl za

to, že tyto okolnosti hrají při hodnocení věrohodnosti žalobkyně stěžejní roli (což krajský soud nesdílí), měl tyto indicie podrobit dalšímu prověřování a dokazování, což však neučinil.

99. Druhou premisou je využití nepravdivých údajů, popř. dokumentů za účelem získání turistického víza, což podle názoru žalovaného rovněž snižuje věrohodnost dalších tvrzení žalobkyně, včetně skutečných důvodů odchodu z vlasti. Krajský soud zde ve shodě se žalobkyní poukazuje na ustálenou judikaturu v azylových věcech, která s předložením padělaných dokladů či uvedení nepravdivých údajů, které žadatel o azyl použije za účelem získání možnosti vstoupit na území přijímacího státu, nespojuje a priori nevěrohodnost žadatele a jeho azylového příběhu. Je zřejmé, že žalobkyně nebyla ve své vlasti trestně stíhána a nebylo tedy po ní vyhlášeno celostátní pátrání, navíc ani podle svých tvrzení nebyla nikdy přímo policií v souvislosti se svým křesťanským vyznáním zatčena, a proto je zcela logické, že ji čínský režim mohl nechat vycestovat na platný cestovní doklad a turistické vízum do ČR.
100. V tomto ohledu je třeba odlišit nepravdivé údaje, které žadatel uvede ve vztahu k orgánům země původu či v zemi původu, aby překonal příp. bariéry pro vycestování, a nepravdivé údaje, které uvede po svém příjezdu do přijímacího státu. Na uvedené navazuje další premisa žalovaného, že žalobkyně měla sdělit žalovanému bližší údaje o prostřednících, kteří jí pomohli se zařízením víza. Žalovaný však pro tuto úvahu neuvádí žádnou právní oporu. Krajský soud poukazuje na úpravu povinnosti žadatele o azyl poskytnout součinnost (§ 49a zákona o azylu) s tím, že požadování těchto údajů a informací nedotýkajících se bezprostředně osoby cizince již zcela jistě přesahuje obvyklý rámec této povinnosti žadatele o azyl. Z hlediska posouzení věrohodnosti žadatele o azyl nelze proto s touto premisou pracovat jako s určujícím faktorem.
101. Třetí premisu, kterou žalovaný podrobně rozvádí, je způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala s odstupem pouhých 3 dnů po svém příletu do ČR dne 24. 12. 2015 v Příjímacím středisku Zastávka dne 27. 12. 2015. Podle ustanovení § 3a zákona o azylu ve znění platném a účinném ke dni příjezdu žalobkyně platilo, že *cizinec je oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany a) policii na hraničním přechodu, nejde-li o cizince předávaného podle mezinárodní smlouvy nebo předpisu Evropské unie^{2a}), v přijímacím středisku, na odboru cizinecké policie krajského ředitelství policie (dále jen "útvar policie") za podmínky, že se dostavil dobrovolně, anebo v zařízení pro zajištění cizinců v případě cizince tam zajištěného, s výjimkou cizince zajištěného za účelem jeho předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy sjednané s jinými členskými státy Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného předpisu Evropské unie*. Dále je cizinec oprávněn podat žádost o udělení mezinárodní ochrany ministerstvu, je-li hospitalizován u poskytovatele lůžkové péče, vykonává-li zabezpečovací detenci, ochranné léčení, vazbu nebo trest odnětí svobody nebo je-li umístěn ve školském zařízení pro výkon ústavní výchovy nebo ochranné výchovy anebo v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.
102. Krajský soud k tomu uvádí, že skutečně nebylo povinností žalobkyně učinit prohlášení o mezinárodní ochraně, resp. podat žádost o mezinárodní ochranu již na letišti (tedy vůči

Policii ČR). Žalobkyně navíc nepobývala po svém příletu na území ČR nelegálně, neboť byla držitelkou cestovního dokladu a turistického víza. V tomto ohledu je třeba poukázat též na čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, kde se k době podání žádosti o mezinárodní ochranu uvádí, že žadatel může prokázat dobrý důvod, proč žádost o udělení mezinárodní ochrany podal později. Je zřejmé, že pro žalobkyni nemuselo být jednoduché se po příjezdu do ČR zorientovat, a tudíž krajský soud nemá za to, že je možno jí přičítat k tíži, že žádost podala s odstupem několika dnů v Příjímacím středisku Zastávka. Krajský soud nepovažuje v tomto ohledu za tolik podstatné, jakým způsobem se žalobkyně dopátrala, kde se příjímací středisko nachází a jak se má k němu dostat.

103. Z uvedených důvodů krajský soud souhrnně uzavírá, že důvody předestřené žalovaným pro zdůvodnění snížené věrohodnosti žalobkyně nejsou natolik podstatné, aby na nich bylo možno založit uvedený závěr. Pro žalovaného z toho plyne, že je povinen otázku věrohodnosti žalobkyně nově vyhodnotit, přičemž bude vázán uvedeným posouzením krajského soudu.
104. V tomto ohledu tedy není možné ani případné srovnání předmětné kauzy s případem řešeným před ESLP v rozsudku Y. L. proti Švýcarsku, na nějž se žalovaný odkazoval. Stěžovatelka v této věci sice byla obdobně jako žalobkyně čínskou státní příslušnicí, která se hlásila k zakázané křesťanské církvi (Církev Všemohoucího Boha) a které nebyl udělen azyl ve Švýcarsku. ESLP nicméně v odůvodnění rozsudku dal za pravdu švýcarským orgánům, které vyhodnotily příběh stěžovatelky jako zcela nevěrohodný s tím, že se pouze dozvěděla určité informace o zacházení čínských orgánů s čínskými křesťany od svých souvěrců a sama nejspíše vůbec nebyla členkou Církve Všemohoucího Boha. Podle rozsudku ESLP se nepodařilo stěžovateli spolehlivě prokázat svoji příslušnost k církvi, její výpovědi byly rozporuplné a vyhybavé. Byla tedy shledána zcela nevěrohodnou, neboť „v církvi“ se neorientovala. Naopak v případě žalobkyně žalovaný nijak nezpochybnil její věrohodnost co do orientace „v církvi“.
105. V tomto ohledu lze tedy opět souhlasit se žalobkyní, že sám žalovaný nevyhodnotil žalobkyni jako zcela nevěrohodnou, ale pouze sníženě věrohodnou s tím, že nevyloučil její členství v zakázané křesťanské církvi Quan Neng Shen (Církev Všemohoucího Boha) ani skutečné praktikování křesťanské víry, popř. samotné negativní zkušenosti s čínskou policií. Srovnání s kauzou Y. L. proti Švýcarsku tedy nebylo přiléhavé ani přesvědčivé.
106. Krajský soud se dále věnoval přezkumu hodnocení naplnění pojmu pronásledování v případě žalobkyně a kvalifikační úvahy žalovaného s tím související. Úvahu o naplnění či nenaplnění znaků pronásledování, resp. odůvodněného strachu z pronásledování je třeba vést ve dvou rovinách: a) retrospektivní (byla žalobkyně terčem pronásledování v zemi původu) a b) prospektivní (je-li pravděpodobné, že po příp. návratu bude žalobkyně terčem pronásledování v zemi původu).
107. Ohledně retrospektivní roviny pronásledování žalobkyně krajský soud usoudil takto. Žalovanému se nepodařilo vyvrátit ani vyloučit, že žalobkyně byla členkou zakázané křesťanské domácí Církve Všemohoucího Boha, z čehož logicky plyne, že mohla minimálně v obecné rovině pravděpodobně pocítit tlak čínského státního režimu proti

těmto církvím a jejich členům. Rovněž tak lze pravděpodobně vycházet z toho, že zážitek žalobkyně ze září 2015, kdy měla být sledována policejním autem, kterému nakonec utekla, je reálnou zkušeností žalobkyně. Tento zážitek žalobkyně však vypovídá pouze o možné snaze policie monitorovat její chování v obci, a to případně i z hlediska podezření na šíření zakázané věrouky, nikoliv však o jednoznačném a zacíleném postupu směřujícím k zatčení její osoby. Je však třeba hodnotit i zdánlivě méně významné tvrzené skutečnosti, a to, že policie měla mít informace o členech společenství, a že následně disponovala fotografií žalobkyně. Tyto indicie nasvědčují tomu, že žalobkyně mohla subjektivně prožívat pocit útlaku z důvodu praktikování své víry v zemi původu.

108. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobkyně podle svých slov nebyla žádnou vedoucí postavou své církve, ani kazatelkou, ani vedoucí skupiny. Tyto poznatky nasvědčují tomu, že žalobkyně zřejmě nebyla terčem zcela cíleného, individuálního, konkrétního a dlouhodobého útlaku ze strany čínských bezpečnostních složek. Proto lze vyhodnocením zjištěného skutkového stavu podle přesvědčení krajského soudu uzavřít, že žalobkyně měla jako členka zakázané křesťanské Církve Všemohoucího Boha pravděpodobně negativní zkušenosti se sledováním policií, nicméně pokud byla objektem dalšího zvýšeného zájmu těchto složek, pak zřejmě pouze jako jedna z mnoha osob sledovaných na bázi obecného monitoringu aktivit těchto náboženských uskupení. V tomto ohledu je však třeba upozornit, že se mohlo i tak jednat o přímou hrozbu pronásledování nebo způsobení závažné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice, což žalovaný nijak nevyhodnotil. Vyhodnocením zjištěného skutkového stavu lze totiž shrnout, že žalobkyně měla jako členka zakázané křesťanské církve potenciál být objektem zvýšeného zájmu bezpečnostních složek, což představuje možnost hrozby pronásledování.
109. Ohledně prospektivní roviny možného pronásledování (tzn. odůvodněného strachu z pronásledování v případě návratu do vlasti) je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečně podrobné věcné hodnocení situace případného návratu žalobkyně do vlasti. Zejména lze žalovanému vytknout nedostatečné skutkové úvahy dovozené z podkladových materiálů o zemi původu. K této otázce se upínalo částečně i dokazování provedené při jednání (viz k tomu důkaz v podobě zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015). Krajský soud k hodnocení této zprávy v kontextu ostatních podkladů pro rozhodnutí uvádí, že si je vědom časového odstupů uvedené zprávy od současného dění v zemi původu. Nejedná se tedy o zprávu aktuální. Je však na žalovaném, aby se s indiciemi o problémech žadatelů o azyl po návratu do Číny dále zabýval, a to zejména ověřením těchto skutečností získáním aktuálních zpráv o nakládání s navrátilivými se čínskými žadateli o azyl.
110. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], neboť odůvodnění otázky prospektivního pronásledování žalobkyně je založeno pouze na nepodložených hypotézách a spekulacích, a nikoliv na pravděpodobnostním hodnocení možného průběhu návratu žalobkyně do ČLR, které by vycházelo z podrobně zmapované situace v zemi původu. V tomto ohledu je nepochybně zvláštním faktorem skutečnost, že žalobkyně by se vracela do vlasti s časovým odstupem dalece přesahujícím dobu platnosti turistického víza, které jí bylo v roce 2015 uděleno.

111. Další složkou hodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování je nepochybně otázka možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnost vnitřního přesídlení. Krajský soud k tomuto problému směřoval částečně provedené dokazování (viz zpráva Amnesty International ze dne 7. 3. 2018). Co se týká právní úpravy relevantní k tomuto problému, krajský soud poukazuje na preambuli kvalifikační směrnice (bod 27), podle níž platí vyvratitelná domněnka, že je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, není účinná ochrana žadateli dostupná. Žalovaný při hodnocení možnosti vnitřního přesídlení vycházel z nepodložené domněnky, že případné pronásledování žalobkyně by se odehrávalo pouze na území provincie Henan, a tím pádem tedy žalobkyni nic nebrání, aby se přestěhovala jinam. Tuto možnost však žalobkyně sama vyloučila, pronásledování se týká všech provincií. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
112. Krajský soud v tomto směru poukazuje i na judikaturu některých správních soudů v obdobných věcech, zejm. pak na rozsudky Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2018, č. j. 61 Az 12/2018-65, a ze dne 8. 2. 2019, č. j. 61 Az 6/2018-98 (přístupné na www.nssoud.cz), v nichž příslušný soud žalovanému obdobný přístup při hodnocení vnitřního přesídlení vytkl jako vadu rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Krajský soud se s tímto názorem ztotožňuje a rovněž na něj odkazuje.

C) Předvídatelnost a zákaz libovůle při rozhodování žalovaného

113. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. platí, že: „*Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“
114. Zásada předvídatelnosti, která vyplývá z tohoto ustanovení pro rozhodování ve správním řízení, je v přirozené kolizi se zásadou individualizace a konkretizace působení právní normy na skutkový děj. Lze říci, že obecně vzato je třeba každý právní případ posuzovat individuálně, ovšem v obdobných případech by mělo být právní řešení obdobné (*treat like cases alike*), což odpovídá rovněž zásadám férového procesu.
115. Jak vyplývá ze zprávy veřejné ochránkyně práv z šetření z vlastní iniciativy pod sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ a je to i obecně veřejně známou skutečností mezi účastníky nespornou, žalovaný v téže době řešil žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané skupinou 78 čínských žadatelů o azyl, kteří se hlásí k některé z křesťanských církví. V osmi případech bylo žadatelům vyhověno, přičemž v ostatních případech žalovaný žádosti – podobně jako v případě žalobkyně – zamítl.
116. Krajský soud se seznámil s obsahem některých rozhodnutí vydaných v případech, kdy bylo žádostem čínských křesťanů vyhověno (pozitivní rozhodnutí). Zároveň na rozdíl od žalovaného považuje zprávu veřejné ochránkyně práv, která měla k dispozici všechny správní spisy k jednotlivým rozhodnutím, za dostatečně objektivní zdroj informací v tom směru, že vypovídá o srovnání klíčových skutkových okolností jednotlivých případů i srovnání argumentace žalovaného v jednotlivých rozhodnutích. Vzhledem k tomu, že

žalobkyně při jednání netrvala na provedení důkazu pozitivními rozhodnutími, krajský soud tyto důkazy neprováděl.

117. Podle názoru krajského soudu lze v zásadě souhlasit se žalovaným v tom, že tuto skupinu žadatelů o mezinárodní ochranu pojí určité společné znaky, především doba příjezdu, příslušnost ke křesťanskému vyznání, přílet do ČR na základě platných dokladů vystavených na osobu žadatele atd. Sám žalovaný tedy tvrdí, že skupina těchto případů je obdobná, přičemž tuto obdobnost vyjádřil nezaměnitelně i tím, že ve svých rozhodnutích používá obdobnou argumentaci k jednotlivým rovinám azylových příběhů těchto žadatelů. Na druhou stranu ale žalovaný bez jednoznačně vyjádřeného, identifikovaného a zdůvodněného rozhodovacího důvodu vyhověl osmi žádostem a udělil této skupině čínských žadatelů azyl.
118. Pokud žalovaný vycházel z toho, že jde o organizovanou a propojenou skupinu žadatelů spojených zemí původu, příslušností ke křesťanským sektám a dobou příjezdu, tedy uzavřenou množinu obdobných případů, bylo podle názoru krajského soudu jeho povinností na základě principu předvídatelnosti rozhodování a zákazu svévole mezi jednotlivými skupinami případů lépe rozlišovat a vysvětlit, co je rozhodujícím kritériem pro udělení azylu v těchto případech. V tomto ohledu je krajský soud ve shodě s právním závěrem veřejné ochránkyně práv, která dovodila, že pokud tak žalovaný neučinil, nedostal své povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, přičemž to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

D) Doplnková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu

119. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu platí, že doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou *„důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
120. Za vážnou újmu se podle § 14 odst. 2 písm. b) tohoto zákona považuje také mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Jestliže žalovaný rozhodl o tom, že v případě žalobkyně nejsou podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, bylo jeho povinností vyhodnotit také podmínky pro případné udělení doplňkové ochrany.
121. Krajský soud přezkoumal ve světle žalobních námitek hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí. V první řadě musel přisvědčit tomu, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí trpí paušalizovaným a typovým charakterem, přičemž navíc reprodukuje z větší části pouze to, co žalovaný uvedl k hodnocení otázky pronásledování žalobkyně. Šablonovitý charakter odůvodnění

samozřejmě ještě nemá a priori za následek nezákonnost rozhodnutí, ale v případě, že v důsledku takového přístupu dojde k nezohlednění rozhodných aspektů případu, vyvolává takový postup nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů či dokonce pro nesrozumitelnost (vnitřní rozpornost).

122. Klíčovým bodem úvahy o splnění či nesplnění podmínek doplňkové ochrany je otázka možnosti vnitřního přesídlení, tedy využití vnitřní ochrany v zemi původu. Na tomto místě krajský soud odkazuje na své závěry uvedené v oddílu B) bod 112 a násl. odůvodnění tohoto rozsudku, neboť stejně tak jsou závěry žalovaného ohledně možnosti vnitřní ochrany nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se zde neopřel v podstatě vůbec o konkrétní podklady obsažené ve správním spisu, přičemž jeho zdůvodnění této podstatné otázky lze označit bez nadsázky jako zcela laciné a povrchní. Krajský soud zde znovu zdůrazňuje, že azylové příběhy čínských křesťanů jsou z pohledu mezinárodní ochrany relevantní a nelze s nimi nakládat jako s jinými typy případů, které prima facie relevantní indicie o pronásledování či důvodných obavách z návratu do země původu neobsahují.

123. Dále mířily žalobní námitky i proti hodnocení důvodných obav žalobkyně z návratu do ČLR. Závěry žalovaného lze i v tomto ohledu označit za nepřezkoumatelné. Krajský soud k tomuto problému směřoval provedení navrhovaného důkazu zprávou Amnesty International ze dne 7. 3. 2018 a také vyjádřením MZV ze dne 17. 6. 2015. Z těchto provedených důkazů vyplývá, že premisa žalovaného o tom, že nejsou žádné indicie, které by naznačovaly problémy navrátilců se žadatelů o azyl zpět do ČLR, nebyla správná. Pokud navíc žalovaný v tomto ohledu vychází z toho, že důkazní břemeno k prokázání či osvědčení těchto skutečností leží zcela na straně žalobkyně, je na omylu. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že důkazní břemeno má sice dělený charakter, ale v případě naplnění podmínek podle čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice není třeba tvrzení žadatele dále prokazovat. Žalovaný je tedy povinen zcela konkrétními argumenty, podloženými objektivními a aktuálními poznatky o situaci v zemi původu, vyloučit, že by v případě návratu žalobkyně do země původu mohlo dojít k jejímu ohrožení z hlediska možného zatčení, mučení či jiného závažného jednání ze strany čínské státní moci.

124. Posouzení naplnění důvodu § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tzn. eventuální porušení mezinárodních závazků ČR v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu, má ve vazbě k důvodu uvedenému v § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu podpůrný charakter a v situaci, kdy je napadené rozhodnutí ve vztahu k důvodu podle § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu nepřezkoumatelné, není na místě se jím podrobněji zabývat.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

125. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba v plném rozsahu zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.] a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

126. Krajský soud připomíná, že v dalším řízení je žalovaný povinen znovu a mnohem komplexněji vyhodnotit zjištěné skutečnosti včetně těch, které vyšly najevo na základě

dokazování v řízení před krajským soudem (§ 78 odst. 6 s.ř.s.). V potřebném rozsahu bude žalovaný dále povinen doplnit důkazní materiál vzhledem k aktuálním poměrům a podmínkám v zemi původu žalobkyně. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

127. Konkrétně krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je v dalším řízení povinen odstranit soudem identifikované vady napadeného rozhodnutí spočívající jednak v nepřezkoumatelnosti některých částí svých úvah pro nedostatek důvodů (i pro dílčí nesrozumitelnost), a jednak v nedostatečném zjištění skutkového stavu věci (zejm. k otázce možnosti prospektivního pronásledování či důvodných obav z vážné újmy v případě návratu do země původu), a v tom rozsahu, v němž bylo ve věci provedeno dokazování zprávou VOP a v němž se s jejími závěry krajský soud výslovně ztotožnil (zejm. otázka dodržení § 2 odst. 4 správního řádu), se vypořádat s jejími výtkami a v novém rozhodnutí v předmětné věci uvedené nedostatky napravit.
128. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl tak, že nepřiznal toto právo žádnému z účastníků. Žalobkyně sice byla v řízení plně úspěšná, ale právo na náhradu nákladů řízení neuplatnila a ani jí žádné náklady nevznikly, neboť právní zastoupení bylo poskytnuto zastupující organizací specializovanou na právní pomoc cizinců zdarma. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.
129. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III tohoto rozsudku o odměně ustanovené tlumočnice. Krajský soud přiznal tlumočné podle náročnosti a míry odborných znalostí potřebných k realizaci tlumočnického úkonu, a to ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 pol. 1 vyhl. č. 37/1967 Sb., o provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud určil sazbu odměny v částce 350 Kč za jednu hodinu navýšené o maximálně možných 10 % ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, tj. na výsledných 385 Kč/hodina, a to z důvodu tlumočení do asijského jazyka (tzn. celkem za tři hodiny trvání jednání dne 30. 5. 2019). Celkem činí odměna ustanovené tlumočnice za tlumočnický úkon částku 1 155 Kč. Dále soud přiznal i náhradu cestovného k jednání soudu (Praha-Brno a zpět) v prokázané výši (jízdenky veřejné dopravy) celkem 394 Kč. Dále krajský soud přiznal náhradu ušlého výdělku za dobu dopravy a čekání podle § 28 odst. 1 písm. b a) a odst. 5 vyhl. č. 37/1967 Sb. v rozsahu 6 hodin (2 x 3 h.) za dobu dopravy, a to podle zjištěného průměrného hodinového výdělku doloženého ověřeným daňovým přiznáním ustanovené tlumočnice za rok 2018 ve výši 145 Kč za hodinu, celkem tedy 870 Kč + platba za ověření 60 Kč, tj. celkem 930 Kč. Ustanovené tlumočnici tak náleží celkem částka 2 479 Kč. Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.), a proto krajský soud rozhodl o povinnosti vyplatit určenou odměnu za tlumočnický úkon za podmínek uvedených ve výroku III tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.